

(0188)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

C O S E S

EL PAPU DELS POBRES

Ara destrueix. A veure quan edificarà.

D'ACTUALITAT

—Què diu ara?
—Res!... Silenci!... Xist!... Muixoil!...

ENCARA DE MÉS ACTUALITAT

—Psit!... No em diguis res!... Calla!... Quietud!...

Entre poc i massa

Heu vist això d'Anglaterra? El Govern laborista de Macdonald ha estat derrotat a la Cambra dels Comuns. Això vol dir que, o bé caurà tot seguit, o bé obtindrà del rei el decret de dissolució del Parlament. En tot cas, la cosa més probable és que aquest any mateix hi hagi a la Gran Bretanya unes noves eleccions generals. Així, la Cambra dels Comuns darrerament elegida no haurà arribat a fer un any d'edat.

Quina diferència entre l'agitació electoral i política de la Gran Bretanya i la quietud beatífica d'altres països! Mentre els anglesos hauran celebrat dues eleccions generals en un any, els súbdits de l'Estat espanyol, per exemple, no han celebrat durant aquest mateix espai de temps ni eleccions generals, ni eleccions administratives, ni eleccions públiques de cap mena de manera. Ara a Espanya no hi ha Parlament, ni vell ni nou, i la veritat és que això porta alguns aventatges. Si prengueu a les mestresses de casa el seu parer sobre la celebració d'eleccions, us diran que això són romansos dels homes, feines inútils i ganes de barallar-se i de perdre temps. Si es pot prescindir d'eleccions i Parlaments, com queda ben demostrat en el cas actual d'Espanya, per què els homes s'han d'entretenir en les anomenades batalles del sufragi, que no sempre són tan pacífiques com es vol suposar, i que alguna vegada tenen episodis en els quals intervenen els punys i els trets?

Tanmateix, nosaltres creiem que la celebració d'eleccions de tant en tant té els seus atractius, fins prescindint dels principis democràtics. Entre poc i massa, hi ha un terme mig. I entre els anglesos que celebren eleccions generals cada any, des de fa una temporada, i els espanyols que han prescindit del Parlament i les eleccions, hi ha la solució eclèctica del règim normal de les Constitucions modernes. I com que creiem que, en aquest punt, el Directori militar d'Espanya pensa de la mateixa manera.

LA DIGNITAT ITALIANA

Nosaltres cada dia sentim més estimació pel poble italià. No cal que passin pels nostres carrers els seguicis oficials per sentir, efímerament una estimació decorativa.

Abans de la guerra, en la guerra i després de la guerra, Itàlia, ens era fraterna, malgrat l'ofuscació momentània de l'actual període polític. Però precisament aquest període ha estat l'animador de la nostra italianofòbia, perquè ell ha evidenciat el nirvi, la força idealista de que està sadollada l'ànima italiana. Mussolini ha estat un gran exemple d'energia, però les oposicions, també.

Totes les oposicions. Des de la comunista a la lliberal monàrquica. Des de Matteotti, el màrtir socialista, a l'Albertini, el lluitador constitucionalista. Exilats del poder els uns, de la vida pública els altres, tots de la tolerància, estrangulada per les camises negres, han resistit la plenamar feixista, primer, amb una fe de catacumba, després, amb una pública decisió, pròxima a la temeritat. Si un poble hi ha on la política sigui una passió, és Itàlia. Si uns homes són dignes d'una tradició, la del «risorgimento», són els italians actuals.

Ara, els lliberals monàrquics, reunits en congrés a Liborno, han votat una moció hostil a la política d'en Mussolini. Els lliberals són filo-feixistes, han col·laborat, col·laboren encara amb el govern, i no obstant s'hi oposen a que el partit feixista es confongui amb l'Estat, a que no existeixin altres llibertats que les que volen respectar els feixistes, a que una voluntat imperi damunt la voluntat del parlament. Tenen una doctrina i no

volen que es perdi en els passadissos dels ministeris; aquí, per Catalunya, la lliçó dels lliberals italians ja és massa tard per a que sigui aprofitada.

I els lliberals monàrquics no integren l'oposició, no volen ésser oposició, i si en Mussolini acceptés el constitucionalisme, ells, no abandonarien an en Mussolini. Aquest és un gran gest de dignitat política, però n'hi ha un altre de tant o més admirable, i és el dels monàrquics democràtics. Al seu orgue, *Il Corriere della Sera*, l'han amenaçat, li han cremat les edicions, li han col·locat bombes, l'han agredit, i no obstant ha seguit, impertorbable, les seves campanyes. No és un diari comunista, ni socialista re-tormista, ni republicà. Creu amb la monarquia, amb la casa de Savòia i manté el seu conservadurisme reflexiu

ELS PERILLS DE LA CIUTAT

—Carai, mestressa, que aneu armada!
—Es que, noi, corre cada gos rabios!

i eclèctic que compagina la llibertat política basada en el sufragi i en el poder real moderador. L'autoritat permanent és el rei, i la llibertat dinàmica el parlament. Mussolini, contra aquesta doctrina, no sap que respondre.

Itàlia és admirable d'intel·ligència i d'energia. El feixisme no pot ésser imitat, ha estat dit. Cert. Però les oposicions, també són úniques.

PARADOX

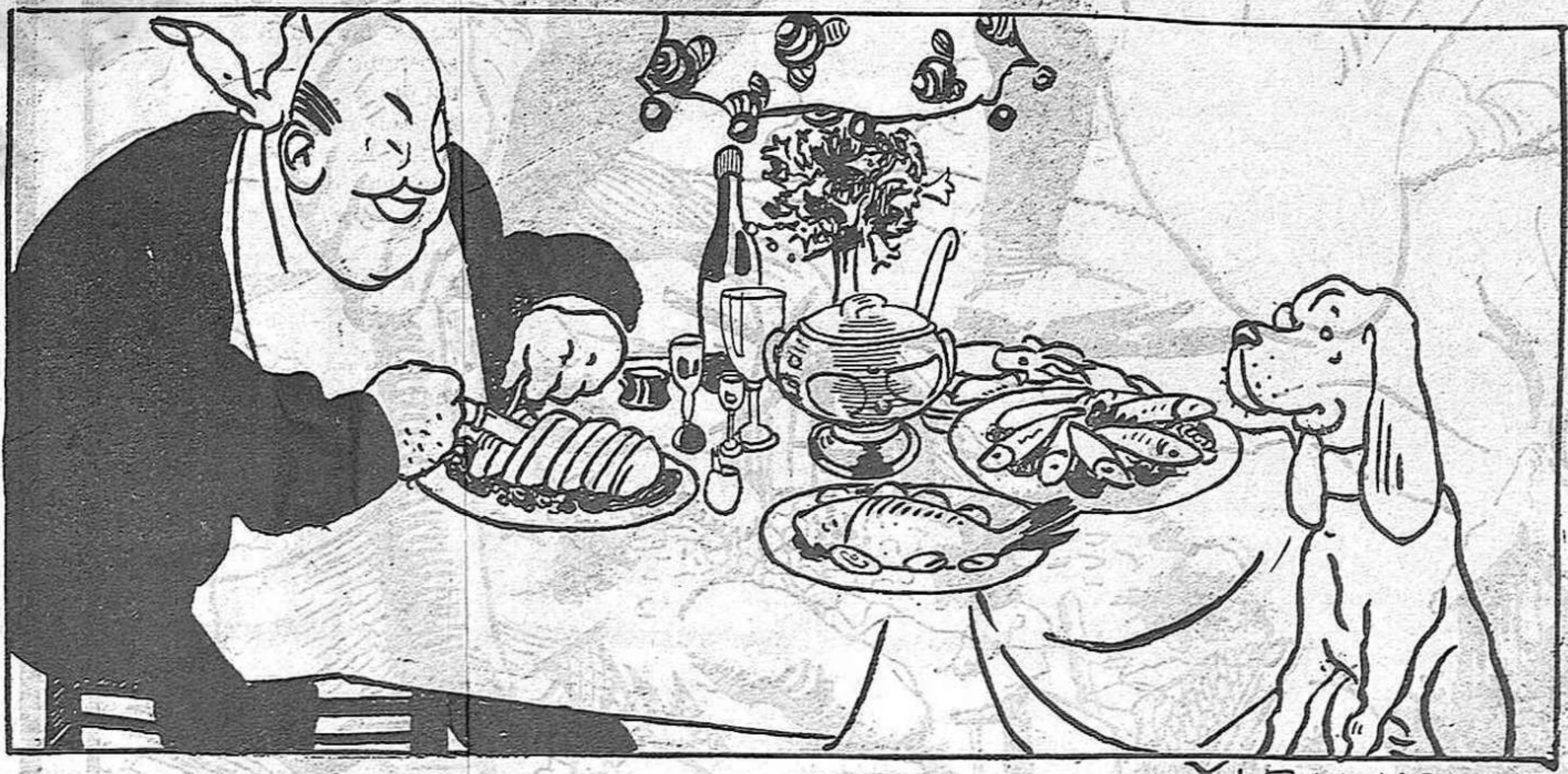
El pecat i el pecador

Es xocant la contradicció dels que avui volen defensar l'actitud del Govern de Moscou davant Geòrgia. Quan era el règim tsarista el que oprimia i vexava les nacions anexas a l'Imperi rus, els homes d'esperit lliberal de tot el món, especialment els homes d'esquerra, protestaven altament. Però ara que el règim soviètic realitza actes que en el fons són de la mateixa categoria que els que abans realitzava el tsarisme, hi ha una

pila de gent d'extrema esquerra que vol trobar, quan no motius justificats, atenuants i excuses a la ferocitat bolxevista.

I és que certa gent d'extrema esquerra, de tant ésser extremistes, han deixat d'ésser esquerristes. L'extremar una idea porta sovint a la negació d'aquesta idea. Així tenim que un home d'extrema esquerra, moltes vegades deixa d'ésser esquerra en realitat. Es una cosa semblant al que passa en la denominació d'Orient i Occident. Si tant extremeu l'esquerrisme, aneu a parar al dretisme. En geografia, aquest fet s'explica per la forma redona que té el món. Podríem dir que el món ideològic també es rodó.

Si examineu la ideologia bolxevista sobretot en allò que pertoca als procediments, hi trobareu el vuitanta per cent de principis iguals als professats per les extremes dretes. Entre el blanc i el vermell, hi ha, en veritat, molta més semblança que entre un d'aquests dos colors i els colors aparentment intermedis. És el cas de la fornall. A mesura que el ferro es fa calent, es torna vermell. Però si encara el calenteu més, es torna blanc. Per llunyanes que siguin les branques bolxevista i absolutista, troba-

LO DELS GOSSOS

—Res, noi, com que em costes dos duros d'impost, et tindrè dos dies en dejuni!

reu que neixen psicològicament d'un tronc comú.

Els qui avui defensen o disculpen l'actitud de la Rússia soviètica davant Geòrgia són els que, més que en el pecat, es fixen en el pecador, Quan un pecat el fa un pecador enemic, el condemnen; quan fa el mateix pecat un pecador amic, el neguen o el disculpen. Per damunt de l'esperit de justícia, per damunt de la noblesa dels sentiments, s'hi posa l'esperit fanàtic i parcial del partidisme. Aquesta gent, troben sempre bé el que fan els de la pròpia colla, i sempre malament els que fan els de la colla contrària.

Per nosaltres, que ens tenim per homes d'esquerra, sense extremismes que porten, no pas a l'accentuació, sinó a la negació d'una tendència, el pecat és sempre pecat, sigui quin sigui el pecador. I si ens repugnen els emperadors monàrquics aixafant Finlàndia i Polònia, ens repugnen igualment els dictadors de Moscou aixafant Geòrgia.

FULMEN

no hi haurà pas res a fer, les excel·lents subsistències s'hi troben tan bé allà al cell... An de més, aquí a la terra, els acaparadors recomanen a Sant Pere que les vagi tractant bé i sobretot que no baixin, perquè el pobre calaixet es moriria de gana i això, senyors, no pot ser, bé val més i més que es morin de gana tots els pobres. Les pluges ara abundoses bé ens en fan i fan de bé, si plou més dintre pocs dies potsé es faran més bolets; prò, en canvi, les subsistències aniran quedant-se al cel.

KIKU

LES BARRAQUES

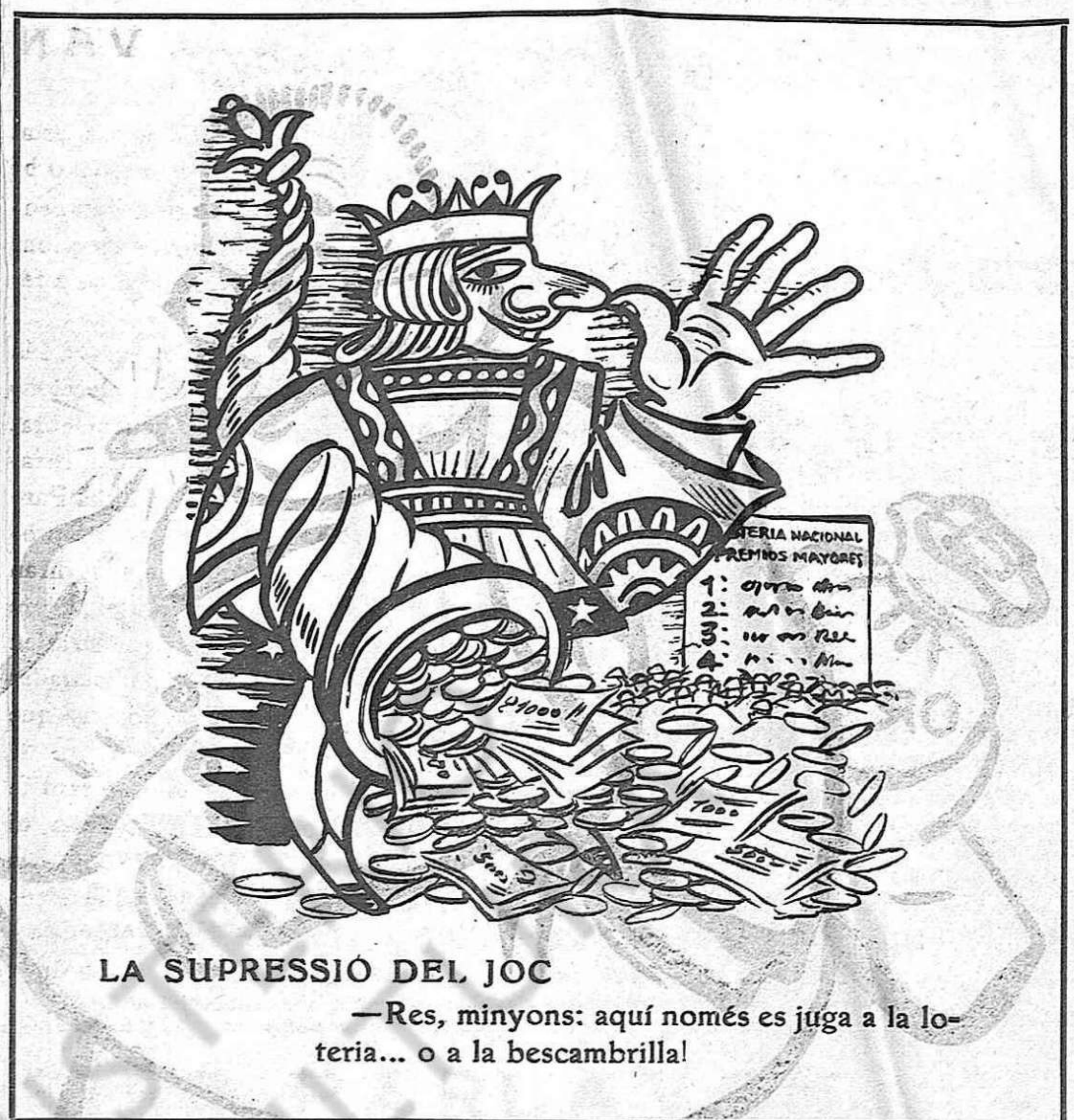
Naturalment que és d'un afecte desastrosos veure aquest estol de barraques als voltants de Barcelona. Una capital de la categoria de la nostra no tindria de portar aquest lastre de misèria vergonyant.

Es per això que trobem bé l'acord municipal d'acabar amb les barraques.

Però—i tots els peròs són dolorosos—si un alt sentit estètic i higiènic ens posa de comú acord amb la resolució municipal, un altre més fort i molt més poderós sentit humanitari fa que ens sentim completament oposats a l'ensorriment de les barraques.

Millor dit: que s'ensorri les barraques, però que es preocupin d'enquibir primerament a tota aquesta gent que hi viuen; que es facin cases barates d'una vegada, i aleshores que s'ensorri en bona hora les barraques. Ara trobem que seria un disbarat que podria tenir proporcions de crim.

Quantes famílies s'alberguen en aquestes barraques que no poden pagar els lloguers crescutíssims que els estiracordetes dels propietaris imposen, i sense aquella barraca no sabrien on reclinar el cos. Quants d'ells, mal menjats i mal

LA SUPRESSIÓ DEL JOC

—Res, minyons: aquí només es juga a la loteria... o a la bescambrilla!

Pluges tardorals

Ha plogut amb abundància i encara no està ben seré, fa un mes que tot-hom es deia: doncs, d'on surten tants bolets? Els bolets els fa la pluja, si plou més se'n faran més. Amb la terra assaonada les llavors broten de ferm, si la tardor és ploranera al tornar a vent el bon temps broten amb més força els arbres, el verd sembla molt més verd (com que és esperança d'ase els ases estan contents), s'abaixen les subsistències que avui són alnové cel i només menja Sant Pere si el pare Etern li permet. S'enfilen més les mongetes, es fan grans els carbassers, tenim pebrots i tomàquets i de tot i de valent. Ja veieu si ho són de bones les pluges en aquest temps. Però crec que encara que plogui

vestits, moriran de fred en el cor de les nits hivernals!

Si abans no es troba una solució per a albergar aquesta gent, som del tot contraris a l'acord d'ensorrar les barraques.

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA PRÈVIA CENSURA MILITAR

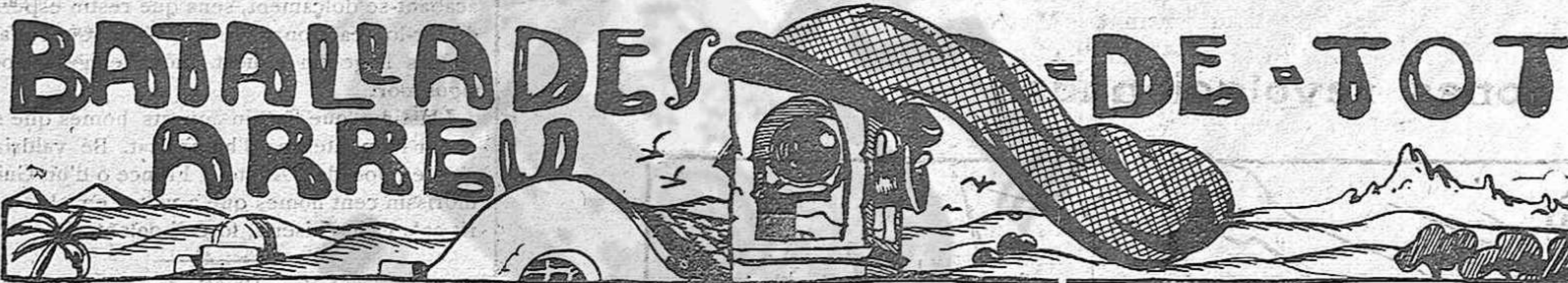
REPICS

El que està fent Trotski sobre Geòrgia és propi d'un bandit sense les mínimes nocions del mínim sentit humanitari.

Els soviets, que en temps de Lenin s'havien fet força simpàtics universalment, avui es van fent repudiables.

En Trotski, per a nosaltres sempre ha estat un home de mals instints.

El gran escriptor francès Anatole France s'està morint. Es troba en estat d'extrema debilitat i va

DE COM S'HA D'ÉSSER ELEGANT EN UNA PLATJA

Una crònica d'elegàncies en un periòdic com LA CAMPANA DE GRACIA? Sí, perquè no? No és amb brutícia, pudor i misèria que la democràcia ha de

A la platja del Lido de Venècia

guanyar la seva causa. El dia que el poble sàpiga vestir un frac o smoking, i s'acostumi a beure xampany i sàpiga com es menja el pollastre i el peix en una taula chic, tindrà molt adelantat per la victòria.

Ara, quan ja la tardor alfombra de fulles daurades els camins, és l'estació de moda a la platja del Lido, a Venècia. Quan es parla de Venècia es recorden sempre els seus canals misteriosos, el palau del Dux, el pont dels Sospirs... però ningú es recorda del Lido, una de les platges més belles i elegants del món. Una prova de l'elegància d'aquesta platja ens la dona aquesta fotografia en la que veiem una gentil banyista ajaguda. Sobre lasorra? No, la sorra molesta i embruta. Aquesta

banyista, que cuida el seu cos com l'han de cuidar totes les persones que siguin persones: com una jòia, s'ajau sobre un llit de sedes i cretones comodíssim i d'una gentilesa sens parell.

Això és sapiguer banyar-se. I sapiguer viure.

LA PESCA

A Anglaterra ha començat l'estació de la pesca. A nosaltres potser això ens farà riure un xic, perquè recordarem que en els vodevils francesos

Començament de la temporada de pesca a Anglaterra

tots els marits enganyats són pescadors de canya. Però això és una broma. O una coincidència, aneu a saber. A Espanya un pescador de canya—i estem segurs de que n'hi han, encara que no els enganyi la dona—resulta una cosa exòtica, tan exòtica com un pell roja, raça que els nord ame-

ricans van suprimint amb la més bona fé i millor intenció del món. Però malgrat aquest exotisme, nosaltres ens burlam dels pescadors de canya. I no ens burlam dels caçadors. Potser és que estem acostumats a veure a la gent armada amb escopetes per a anar de visita. Però perquè ens ha de semblar ridícul un pescador de canya i no un caçador? És que un conill o una perdiu són més respectables que una truita o una anguila?

Nosaltres, francament, creiem que no.

A LA GLORIOSA MEMÒRIA DE CARLES DICKENS

Heu's aquí que en la casa on estudià les primeres lletres el formidable novel·lista Carles Dickens,

Posant una placa en l'escola on estudià Carles Dickens

s'hi ha posat una placa per a eternitzar la gloriosa memòria del mestre. El poble que així honora als seus artistes és un gran poble, indubtablement. Carles Dickens és una de les glòries de que més orgullosa pot estar Anglaterra.

L'obra del novel·lista anglès és obra d'amor, de comprensió, de pietat, de tendresa; és l'obra d'un home bo, además d'ésser la d'un gran escriptor. Recordeu, sinó, els infants pobres, miserables, abandonats, de les seves novel·les: David Copperfield, Oliveri Wist, els altres infants d'Els temps difícils, Documents del Club Pickwick, El fill de la parroquia, El magatzem d'antiguitats...

Es just que els homes sien els qui honrin la memòria del qui tant va estimar els infants.

EL PARADÍS BOLXEVIC

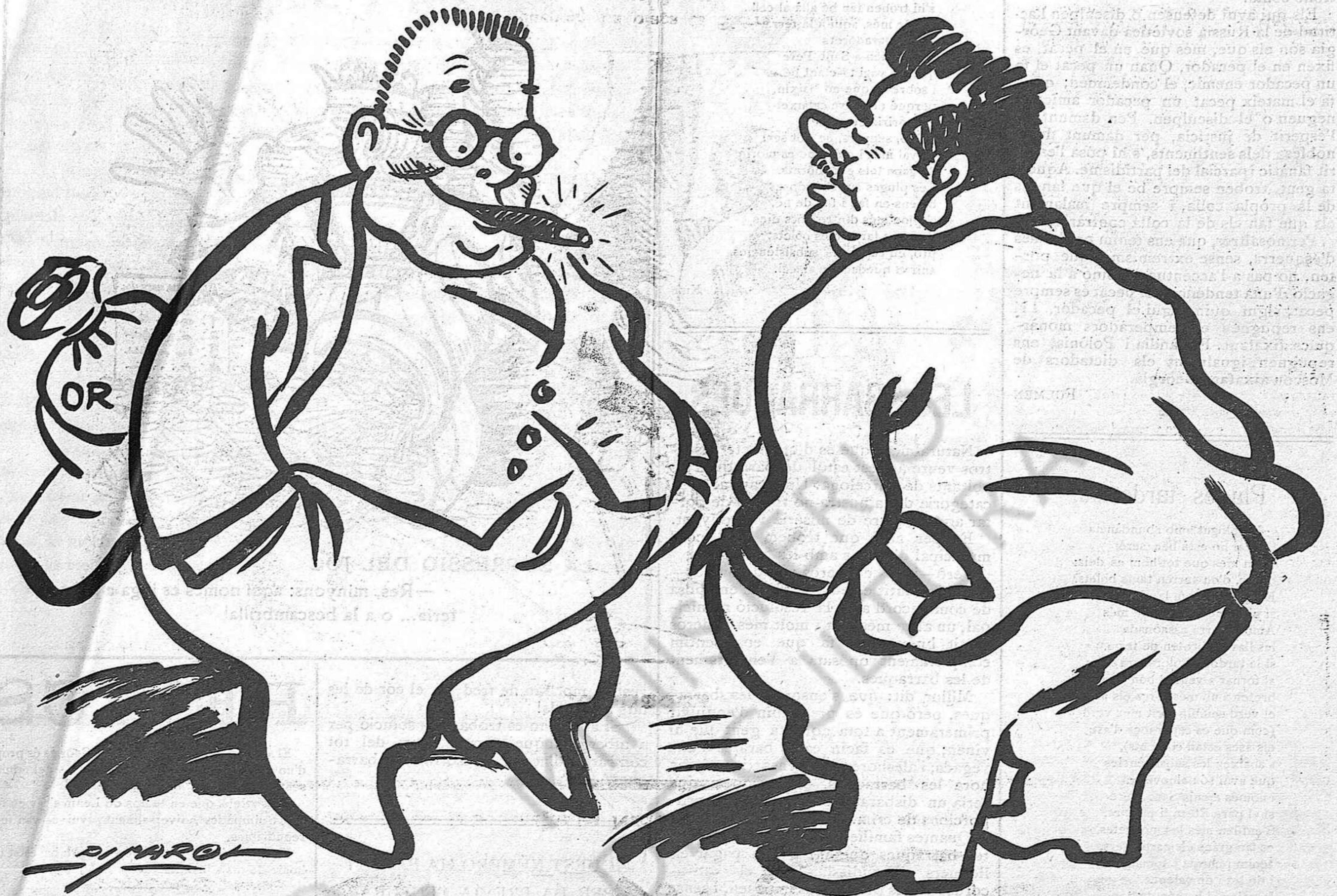
Potser en farem un gra massa, senyor Trotski! El fer córrer la sang amb aquest gust que la fan córrer els russos té el perill de fer odiós a un poble, a tot un poble. És el que passa actualment amb el poble rus: les salvatjades i crims comeses a Tifis (Geòrgia) destan tota la bellesa de la gran revolució que lliurà als miserables i als oprimits de la tirania del Tsar.

El paradís bolxevic

(De Ruy Blas.)

VANITAT

—Ja t'ho deia jo que entraria a la Societat de les Nacions, encara que fos com a soci capitalista!

Les dones revolucionades

—Ho volem tot més barato! No podem menjar! La plaça és Sierra Morena!
L'urbà.— Em sembla que ja podeu cridar si l'ase no vol beure!

acabant-se dolçament, sens que restin esperances de fer-lo reaccionar. Es probable que quan els lectors llegeixin aquesta nova el gran poeta ja sigui mort.

Llàstima que morin aquests homes que saben donar llum eterna a l'humanitat. Bé valdria més que en lloc de l'Anatole France o d'un Guimerà morissin cent homes que a voltes en el seu esperit sols hi ha misèria, fosca i dolenteria.

Le Journal diu: «Els catalans acaben de fer donació d'una biblioteca de 3.000 volums a l'Institut d'Estudis Occitans, recentment fundat a Tolosa sota la presidència dels poetes Miquel Camelat i Antoni Perbosc. Aquesta donació fa honor a Catalunya, i permetrà de conèixer millor l'obra que ella ha realitzat en alguns anys.»

El senyor S. Nart i Rodés, ex-diputat de la Mancomunitat per la Vall d'Arán, es trobava accidentalment a la dita encontrada pels seus afers particulars quan ha rebut una ordre governativa d'internament. S'ha impedit al senyor Nart Rodés del seu passaport internacional, privant-lo així de poder tornar a Barcelona per la via francesa.

Herriot ha dit que l'alliberació de l'home que ha pretès de realitzar la revolució russa, no serà real fins el dia que el nou règim haurà reconegut al poble rus el benefici que li nega: el dret de pensar lliurement.

Es el mínim dret que podem tenir els homes i únicament qui no ho sigui gosarà impugnar-lo.

A conseqüència de les pluges i segurament encara més a conseqüència del temps transcorregut, ja comença de fer bastanta fresqueta, però amb tot i la fresqueta que fa, hi ha qui sua de valent. No us hi heu trobat mai amb això de suar per fred que faci? Us entren uns calfreds estranys que semblen un presagi de mort imminent.